

וַיִּבְנוּ שֵׁם אֲבֵרָהֶם אֶת הַמְזִבֵּחַ וַיִּעֲרֹךְ אֶת הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת
 יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל הַמְזִבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים (כב, טו).

הנסיון כאן נקראת על שם מעשה העקידה דווקא. 'עקידת יצחק'. 'ויעקוד'. וצריך ביאור למה נקבע השם על מה שנראה כפרט קטן מתוך כלל המעשה.

ונראה על פי מה שאמרו חז"ל (תנחומא, וירא כח) שביקש יצחק מאברהם שיקשרהו מחשש פרכוס בשעת השחיטה, אולי יפסול את הקרבן. נראה שכיוונו בזה ללמדנו שגם ליצחק היה צריך להיות חלק במעשה העקידה, אשר מהלך ענינה היא התחברות אברהם ויצחק וכמו שנאמר "וילכו שניהם יחדיו". והנכונות להקרבה תהיה לא רק מצד העוקד אלא גם מצד הנעקד.

נמצא שלא רק שהיה יצחק נעקד, אלא היה לו גם כן חלק בשחיטת עצמו. ויוצא, אם כן, שהקשירה, שהיא כתוצאה מבקשת יצחק, היא ביטוי למידת היראה פן יפסול הקרבן. ודווקא מתוך צירוף שניהם, מידת האהבה ומידת היראה - 'וילכו שניהם יחדיו' - היא השלמת מעשה העקידה.

ועקב כל זה באה בסופו ההבטחה על לידת יעקב, וכמו שכתוב "כי ברך אברכך", 'אחת לאב ואחת לבן' (רש"י פ' כח), אשר מידת יעקב היא חיבור שתי המידות באיש אחד. 'תתן אמת ליעקב'.

ומזה שורש למה שאמרו (ר"ה טז.) 'תקעו לפני בשופר של איל ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני'. וכי היכן מצאנו מי שעוקד את עצמו, אלא כנ"ל.

נמצא שענין העקידה הוא המקום של צירוף שניהם. ולשם כך הוקבע שמו על שם העקידה דוקא.

